

Arrest

nr. 334 380 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de gegrondheid ervan voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 12 juni 2025 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het beroep komt onontvankelijk voor, in de mate dat het gericht is ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt hiertegen geen rechtsmiddel ontwikkeld. In haar inleidend verzoekschrift stelt verzoekster dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van het bestreden bevel tot gevolg heeft daar dit laatste een gevolg zou zijn of zou voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Het bevat duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet lijkt op te dringen.

Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de eerste bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster werpt op dat zij na een ononderbroken verblijf in België van bijna 14 jaar op heden “totaal ontworteld” is t.a.v. haar land van herkomst, Armenië. De Raad merkt op dat verzoekster met deze kritiek compleet voorbijgaat aan de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat van een ononderbroken verblijf sinds 2011 in België “absoluut geen sprake” is. Verweerder legt omstandig uit waarom hij tot deze conclusie komt. Verzoekster gaat er totaal niet op in en toont dan ook niet aan dat de betrokken conclusie kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekster somt wel de elementen die haar zaak kenmerken op of herformuleert ze, is ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat zij “terecht verhinderd” is om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en dat door hier anders over te oordelen de bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin”. Verzoekster toont echter met een herhaling of herformulering van de in haar aanvraag 9 bis ingeroepen elementen en door haar eigen visie op haar zaak mee te delen niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door haar ingeroepen elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van de voormelde bepaling..

Verzoekster werpt verder op dat uit de elementen die haar zaak kenmerken, volgt dat er voor haar een onmogelijkheid of een bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische ambassade in Moskou (Russische Federatie) die bevoegd is voor Armenië en dat dit - gelet op de huidige oorlogssituatie - de praktische onmogelijkheid voor verzoekster “ten overvloede” aantoont. De Raad stelt echter vast dat verzoekster dit niet heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 21 juni 2024, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van nieuwe buitengewone omstandigheden die niet aan verweerder werden kenbaar gemaakt alvorens hij deze trof. Evenmin vermag hij als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad laat gelden dat, anders dan dat verzoekster laat uitschijnen, de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager zelf ligt. Verzoekster had bij het indienen van haar aanvraag de mogelijkheid om elk dienstig stuk bij te brengen en kon dit ook nadien toevoegen zolang er geen beslissing werd genomen. Uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt om bijkomende stukken voor te leggen. Verzoeksters aposteriori-uitleg dat het bijbrengen van bewijzen over haar medische toestand tevergeefs was geweest omdat de Dienst Vreemdelingenzaken deze “standaard” niet in overweging zou nemen en in dergelijk geval zou verwijzen naar de geijkte procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan bezwaarlijk de vaststelling in de bestreden beslissing onderuit halen dat ze geen bewijs heeft bijgebracht over haar medische toestand. Trouwens, blijkens de aanvraag had verzoekster aangehaald, “Voor zoveel als nodig is cliënte uiteraard nog bereid van aanvullende bewijzen voor te leggen

m.b.t. haar integratie en duurzame lokale verankering". Hieraan kan verzoekster bezwaarlijk koppelen dat de DVZ haar dan ook had moeten vragen om een medisch stuk voor te leggen."

1.2. Verzoekster richt op 27 juni 2025 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 september 2025 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De voor verzoekster aanwezige advocaat stelt dat de dominus litis meent "dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn". Waar de voorzitter erop wijst dat een dergelijke stereotiepe standaardreplik geenszins vermag afbreuk te doen aan de gronden van voormelde beschikking heeft zij geen bijkomende opmerkingen. Verweerder onderschrijft de gronden van voormelde beschikking."

1.4. Door de overtuiging te ventileren dat zij wel degelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond zonder verder in te gaan op de beschikking, slaagt verzoekster er geenszins in de inhoud ervan te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en het enig aangevoerde middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, is ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA